

Medlemmerne af Sygekasserne en vis Værdi til Gengæld for Medlemmernes egen Ydelse og for Bidraget af det offentlige, men det vil jo kunne ansættes efter en Værdiættelse til et vist Pengebeløb. Forslaget under Nr. 35 gaar altsaa ud paa, at det, Sygekasserne skulle være forpligtede til at yde Medlemmerne i Sygdomstilfælde, skal svare til en Værdi af et vist Pengebeløb, som vi foreslaa sat til 1 Kr. Ogsaa i den Henseende have vi ikke foreliggende tilstrækkeligt statistisk Materiale til, at vi tør forsikre, at denne Krone vil være det absolut rammende, men naar man ser, hvad der er det almindelige, der ydes, turde det vel være, at Minimum af Reglen er et halvt Hundrede Ore i Pengehjælp og dertil Lægehjælp og Medicinhjælp og andre Ydelser, som kunne antages ligeledes at svare til et lige saa stort Beløb, saa at de til sammen kunne udgøre en Kronens Værdi. Værdiættelsen foreslaa vi saa at overlade til Sygekasseinspektøren, der jo skal gennemgaa Vedtægterne for alle Sygekasserne for at afgøre, hvor vidt de have Afgang til at blive anerkendte i Henhold til Loven, og som jo i det hele taget eller dog fortrinnsvis skal afgøre, hvor vidt Beregningen af en Sygekasses Forpligtelser i Henhold til dens Medlemmers Bidrag kunne anses for at ville slaa til, om altsaa en saadan Sygekasse vil kunne opfylde sine Forpligtelser. Man vil dog ifølge denne Bestemmelse ogsaa faa Afgang til, Ret og Pligt til at afgøre, om det, som Sygekassen forpligter sig til at yde sine Medlemmer i Sygdomstilfælde, kan anslaaes til en Værdi af mindst 1 Kr. daglig. Det er derfor af praktiske Hensyn for det første, at man har ment det heldigt at blive staaende ved en saadan Værdiættelse. Naar vi tage en Minimumsgrænse, saa følger deraf naturlig, at der ogsaa bliver sat en Maksimumsgrænse for Ydelser til Medlemmer af anerkendte Sygekasser, og den have vi henstillet at bestemme til 3 Kr. daglig, det skulde altsaa være det højeste, en Sygekasse maa beregne som Tilfald i Sygdomstilfælde pr. Dag, og det vil selvfølgelig forudsætte et større Medlemsbidrag i Forhold til denne større Ydelse. Men det er jo heller ikke alene af praktiske Grunde, at man stiller dette Forslag, af blotte Hensigtsmæssighedsgrunde, men ogsaa af Hensyn til den nu i Kraft traadte Fattiglov, det er jo indlysende, at Spørgsmaalet om kommunal Lægehjælp nu vil komme ganske anderledes paa Dagsordenen end tidligere, efter at Fattigloven bestemmer, at Lægehjælp herefter ikke bliver at betragte som Fattighjælp; der vil jo derfor blive adskillige, som tidligere

have undslaaet sig ved at søge Kommunen om saadan Hjælp i Sygdomstilfælde, som nu ikke ville lade sig afholde deraf. Der bliver altsaa en Afgørelse at træffe fra Kommunernes Side om, hvilke Personer de ville anse for kvalificerede til at nyde fri Lægepleje for Kommunens Regning, uden at det altsaa er Fattighjælp. Jeg vil antage, at i Praksis, naar denne Lov om Sygekasserne traadte i Kraft, fik Tid til at virke saaledes, at der fandtes en anerkendt Sygekasse i hver Kommune, vilde den paagældende Kommunalbestyrelse træde i Forbindelse med Sygekassebestyrelsen i Kommunen og træffe Aftale med den om, hvilke Kategorier af dens Medlemmer der kunne anses for at have Afgang til fri Lægehjælp, og naar denne Aftale var truffen, vilde den paagældende Sygekasse kunne indrette sig derefter. Folgen vilde da blive den, at den vilde komme til at etablere to Klasser af Medlemmer, saadanne Medlemmer, som havde Afgang til fri Lægehjælp, saadanne Medlemmer, som have faaet Kommunens Anerkendelse for at faa fri Lægehjælp, som altsaa kunne blive Medlemmer af en Sygekasse for et lavere Medlemsbidrag, og saadanne, som ikke kunne det. Jeg henstiller derfor, om man ikke vil finde det rigtigt at gaa denne Vej. Under alle Omstændigheder vil det blive en ikke ganske let Opgave for Kommunalbestyrelserne at træffe Grænsen efter den ny Fattiglov om, hvem de ville give Afgang til fri Lægehjælp, og jeg tror, de ville faa den bedste praktiske Vejledning gennem et saadant Samraad, en saadan Aftale med Kommunesygekasserne. — Til § 16 har jeg ikke meget at bemærke. Den omhandler alle de Bestemmelser, som ikke gøres til Pligt for Sygekasserne, men som ved Lov hjemles, saaledes at de kunne optages i en Sygekasses Vedtægter. Meningen er altsaa den, at den ny § 16 vil indeholde en Slags Sikkerhed for Sygekasserne mod Afgørelser fra Sygekasseinspektørens Side. Der vides altsaa, at naar en Sygekasse har truffet de her nævnte Bestemmelser, saa ere disse Bestemmelser ikke til Hinder for dens Anerkendelse af det offentlige. For øvrigt fortaas hele Rækken af Bestemmelser, Punkterne 1—8, af sig selv, hvis de Herrer læse dem igennem. Maa jeg dog her gøre den Bemærkning, at forudsat at Vædringsforslaget under Nr. 35 bliver vedtaget, vil Udvalget komme til mellem 2den og 3dje Behandling at redigere Punkt 1 noget anderledes; det stammer nemlig fra et Tidspunkt af Forhandlingerne, hvor Vædringsforslaget under Nr. 35 ikke var fremkommet. Naar det hedder i Punkt 1, at det kan bestemmes i en Sygekasses Ved-